

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

IX. Iac. Sadoletvs Episc. Carpent. Io. Saluiato S.R.E. Cardinalis, S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

rem & gratiam recipias, velisq; illi apud te esse locum, quod suo labore, industria, fidelitate, amorem tuum & iudicium emereri possit. Quod illum ita maturè itaque officiosè facturum esse confido, ut tu si meo testimonio fidem habere, & mihi morem gerere animum induxeris, quod te e quidem facturum non dubito, facile & quamprimum sis intellecturus, ad tua multa & fortunæ & familie ornamenta, ex huius hominis familiaritate magnum quoque decus accedere. Me quidem tanto tuo beneficio deinxeris, ut tibi perpetuam pro eo gratiam sim debiturus. Quod ut facias vehementer etiam atq; etiam rogo. Vale. Carpentoracti, XI V. Calend. Iulij, M. D. XXXVII.

IX.

IAC. SADOLETVS EPISC. CARPENT. IO.

Salutato S. R. E. Cardinali, S. P. D.

Nodem menses ferè sunt, cum ego Carpentoracte, ut meam ipse gererem & gubernarem Ecclesiam, me recepi: cum viginti ipsis diebus ante Roma essem profectus, quam illa acerba horribilisque clades tibi illi omnium clarissima & nobilissima incidisset. Qua mea illinc profectio, cum res illas libenter relinquere, ab vno Pontifice Maximo & clementissimo, a grè fui diuulsus. Amo enim eum, & amaui semper: nec meo in illum studio & voluntate quicquam adhuc in vita expertus sum ardentius. Quo etiam maiorem ex illo grauissimo casu cepi animo dolorem: quem tamen scribendo non persequar, ne & meam ipse molestiam augeam: & te videat velle ad luctum illarum rerum mecum vnà reuocare. Quod autem ad meum officium & obseruantiam erga te pertinet, posteaquam huc veni, cogitavi iam sæpius ad te scribere. Nò enim te fugit, dum Romæ fuimus ambo, te mihi semper propositum fuisse, quem præcipuè colerem: non solum amplitudinis & dignitatis tuæ causa (hoc enim tibi commune erat cum multis) sed multò etiam magis, quod tu mihi videbaris, in illo genere & ordine, vel solus, vel certè cum paucissimis, antiquè illius virtutis exemplum retinere. Eram igitur tibi ex animo deditus: neq; tu id nescis. Quam meam opinionem & obseruantiam confirmabat, tum insignis beneuolentia, qua sui semper coniunctus cum patre tuo clarissimo viro: tum tua erga me perpetua præstantisque humanitas, cuius nullo tempore obtulisci possum. Cogitavi igitur scribere ad te. Sed cum nullum sappereret, (his quidem temporibus miseris, perditisque) argumentum, quod vel mihi scribenti, vel tibi meas literas legenti, esse aptum videretur, distuli vsque in hunc diem: nec meatus huius, quò nunc habeam magis quid scribam, quam habuerim antea. Sed quia quicquid

quid tunc demum scripsissem, id te putavi placatiore animo esse
 scribitur: cum non solum dies, id quod omnibus commune est,
 sed etiam prudentia, quæ tua laus propria est, sedaslet in te animi
 modestas. Quanquam qui sedari possint, non planè perspicio.
 Noctem suam nostra mala eiusmodi, ut si in vna parte offensum
 sit in altera sit prosperè actum. Sed cum vno interitu omnia ia-
 ceant, profectò, ubi amplius spe nulla nitamur, non habemus:
 nisi ad eum solum respiciamus, qui altissimum posuit refugium
 forum: quod videlicet, neq; mali flagellum aliquod, neq; fortunæ
 incertitas potest aspirare. Quod equidem oro, optoq; quotidie,
 ut ita sit. Sed si careris non possum, mihi quidem ipsi consilere
 penitus habeoq; constitutum, nequaquam amplius posthac à sum-
 mi Dei cultu ac famulatu me sciungere, cui vni sum dicatus as-
 detur hoc arctiore fidei & deuotionis vinculo, quàm plerique:
 quod cognoui meam illi salutem & libertatem esse curam. Itaque
 certum est, quod tempus vitæ reliquum mihi fuerit, id omne ad
 Dei immortalis cultum, & artium optimarum studia conferre.
 Quod scribo ad te aliquanto liberius. Senti enim, te nunquã ab-
 horere à talibus consiliis, quæ cum Deo coniuncta sunt: quæ quæ
 obdare & aspernari solebant, cum opes & potentias nimis se-
 cretarentur, intellexerunt, ipso euentu docti, falso se consilio à veris
 rationibus aberrasse. Sed de his hæc tenent: neq; enim hæc eiusmodi
 sunt, in quibus immorari admodum lætabile sit. Ego quem a-
 morem, quamq; obseruantiam erga te iam inde ab initio nostræ
 amicitionis cepi, perpetuò sum conseruaturus. Tu me ut dili-
 gis, de in tuorum numero ducas, tibiq; deditissimum esse existi-
 mas, magno opere à te peto. Vale, Carpentoracii, 11. Nonas Fe-
 bruarij, M. D. XXVIII.

X.

11. C. SADOLETVS EPISC. CARP. IOAN-
 ni Salutato S. R. E. C. S. P. D.

Vis literis plenissimis humanitatis & benevolentia, quibus
 ad meas rescriptas, nihil adhuc respondere potui, morbo
 impeditus, non negligentia retardatus. Fuerunt autem illæ, ut
 videtur esse debuerunt, mihi iucundissimæ. Nam & memoria
 tua mirum in modum me delectauerunt: & in optimam par-
 tem accipi, tum iudicium, quod ipse de me in illis faciebas: tum
 consilium, quo cohortabare, ut nollem hoc tempore deesse resp.
 tuæ annos summa cum fide & diligentia seruiuissem. De iudi-
 cio quidem, quod tibi ego idoneus videar, in quo sit aliquid opis
 tui memorari resp. quando hoc ita accipio, ut id tui potius erga
 te ratio iudicium esse putem, quàm vilius meæ virtutis celti-
 monium]